

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְפָּרֵד

קוֹנְטֵנְט

אַנְעֵרְקֵנְען דָּאס גוֹטֵס

אַלעס וואס דער אייבערשטער טוט איז זיכער גוט אפילו די שווערעקייטן האבן א צוועק, וואויל איז דעם וואס איז ראנקבאר צום באשעפער און צום צדיק פאר אלע גוטע זאכן וועט אים די לעבן באַמַת לעכטיגווערן

פארגעלערנט דורך

בְּבוֹד קְדוּשַׁת הַרֵב הַצַּדִּיק מוֹהְרָא"ש זי"ע
וְאָרָא תִשַׁע"ד

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אַרְזֵנֵנו מוֹרֵנו וְרַבֵּנו
רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מוֹרֵנו הַנָּאֵן הַקְּדוּשׁ
רַבִּי נֵתָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אינגערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק

דורך חסידי ברסלב
עיר הקודש ירושלים תוכב"א

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

1415 55th Street
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

34 Union Rd.
Spring Valley, NY 10977
845.445.9314

היכל הקודש

כני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטאון

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

ג'דפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

אַנערקענען דאס גוטס

א

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ד): ווען א מענטש וויסט אז אלעס וואס עס גייט אויף אים דורך איז פאר זיין גוטס איז דאס מעין עולם הבא, דאס הייסט אז דער מענטש שפירט שוין יעצט א טעם פון עולם הבא. עס זאגט זיך טאקע זייער גרינג "א מענטש זאל וויסן אז אלעס איז פאר זיין טובה", אבער דאס פועלין ביי זיך און דאס ארייננעמען אין זיך איז שוין ווייט נישט פון די לייכטע זאכן, אז א מענטש זאל וויסן אז כאטש ער האט אזויפיל צרות און עס גייט אים דורך אין לעבן אזויפיל שווערעקייטן איז דאס אויך נאר חסדים פון באשעפער, דאס איז זייער א שווערע זאך אָנצונעמען, פארוואס? ווייל למעשה האב איך א צרה! דו זאגסט מיר איך זאל וויסן אז עס איז א חסד פונעם אייבערשטן, ווי אזוי אַרבעט דאס? ווי אזוי קען איך דאס פארשטיין!?

נאר אין אַמתייען אַרײַן דאַרף מען קודם וויסן
 וואס איז בכלל דער תכלית פאַרוואס מיר זענען
 אַראַפּגעקומען דא אויף דער וועלט? אַ מענטש
 פאַרגעסט אז ער איז געבוירן געווארן און
 אַראַפּגעקומען אויף דער וועלט זיך אויפצוהאַלטן
 דא בלויז פאַר אַ צאל יאָרן, איינמאל אז עס
 גייט דורך די זיבעציג אַכציג יאָר לויט וויפיל
 דער אייבערשטער האט אים באַשערט, איז
 דורכגעגאַנגען די לעבן, זאָגט דער הייליגער רבי
 (לקוטי מוהר״ן חלק ב' סימן סא), אז אפילו די זיבעציג
 יאָר לויפט דורך ווי אַ פּערטל שעה, מיט אונזער
 קליינעם שכל קוקט טאַקע אויס זיבעציג יאָר ווי
 זיבעציג יאָר, אָבער מיט אַ גרעסערן שכל איז
 דאס נישט מער ווי אַ פּערטל שעה; ווען מען
 קומט אָן צו זיבעציג יאָר זעט מען ווי דאס איז
 דורכגעלאָפן ווי פּופּצן מינוט. אויב אזוי פאַרוואס
 איז מען טאַקע אַראַפּגעקומען אויף דער וועלט?
 פאַרוואס האט דער אייבערשטער בכלל באַשאפן
 די גאַנצע באַשאפונג? זאָגט דער אַרײַ הקדוש (ע)
 חיים שער א': דער אייבערשטער ווערט אַנגערופּן
 אַ רחום וְחַנוּן - אַ גוטער און אַ רחמנות'דיגער,
 און אז עס איז נישט דא קיין מענטשן, אויף וועם
 זאל דער אייבערשטער הייסן אַ רחום וְחַנוּן?
 דער אייבערשטער האט באַשאפן די וועלט, און
 דא אויף דער וועלט שיקט ער אַראַפּ אַ נשמה

פון הימל, כּדי ער זאל האָבן אַ נחת רוח פון די נשמה, ווייל דא איז די נשמה אָנגעקליידט מיט אַ גוף וואס פֿאַרשטעלט די נשמה, און אויב דער מענטש דערקענט די נשמה, ער דערקענט דעם אייבערשטן אפילו ווען עס איז פֿאַרשטעלט מיטן גוף, פון דעם קומט אַרויס דער גרעסטער נחת רוח פֿאַר'ן באַשעפֿער, זאָגט דער אַר"י הקדוש גלייך צו, אַז מען זאל נישט אַרייַנקריכן טיפֿער און אָנהייבן פֿרעגן ווייטער, וואס וועט שוין זיין אַז מען וועט מאַכן אַ נחת רוח פֿאַרן באַשעפֿער? דער אייבערשטער דאַרף האָבן אונזער נחת רוח? דער אייבערשטער דאַרף דען האָבן די גאַנצע בריאה? מען זאל דא בלייבן שטיין און נישט פֿרעגן ווייטער, ווייל אויב וועט מען אָנהייבן צו פֿרעגן קשיות וועט מען אַרויף פֿרעגן ביז צו זאָכן וואס מען טאר נישט פֿרעגן (עיין חגיגה יא, ע"ב).

דאס איז איינס פון די טעמים פֿאַרוואס די תּורה הקדושה הייבט זיך אָן מיטן אות ב', וואס ווייזט אויף ברכה (ירושלמי חגיגה, דף י" ע"א), וואס איז די ברכה? אַז דער ב' איז פֿאַרמאכט פון אַלע זייטן נאר פון פֿאַרנט איז אָפֿען, אונז צו לערנען נישט צו קוקן וואס איז העכער אונז, וואס איז אַראַפֿצו פון אונז, וואס איז אונטער אונז, עס דאַרף פֿאַר אַ מענטש נישט אינטערעסירן די אַלע חקירות

וואס איז געווען פארדעם וואס וועט זיין נאכדעם און דאס גלייכן, איין זאך וואס איז אים וויכטיג צו וויסן "וואס איך האב יעצט צו טון", יעצט בין איך דא אויף דער וועלט וואס דארף איך טון דא? איך דארף טון א נחת רוח פארן באשעפער! וואס הייסט א נחת רוח פארן באשעפער? אז מען דערהאלט זיך און מען פּרעגט נישט קיין קשיות אויפן באשעפער אפילו ווען מען גייט דורך שווערע ביטערע צרות, דאס איז די גרעסטע תענוג און נחת אין הימל.

אונז פארשטיי מיר נישט אלעס וואס טוט זיך אין הימל, אבער דא אונטן דארפן מיר זען מיר זאלן נישט האבן קיין קשיות אויפן באשעפער, ווייל באמת פארוואס גייט איבער אויף א מענטש אזויפיל איבערגייעכצער? דער באשעפער זוכט עפעס צו מצער זיין א מענטש? דער באשעפער זוכט עפעס אז פאר א מענטש זאל גיין שלעכט קליה? וואס איז די גאנצע ציל פון אלע שווערע איבערגאנגען אויף א מענטש? נאר באמת אין הימל איז אלעס אינגאנצן אנדערש ווי מען קוקט עס אן דא אויף דער וועלט, אין הימל איז די גרעסטע חשיבות א איד וואס קען זיך דערהאלטן כאטשיג עס גייט אויף אים איבער אין לעבן שווערע איבערגייעכצער, דאך מיט אלע

איבערגייעכצער דערהאלט ער זיך און ער פֿרעגט
 נישט קיין קשיות, דאס איז די גרעסטע חשיבות
 אין הימל, דער תענוג וואס אזא מענטש מאכט
 פארין באשעפער קען מען זיך נישט פארשטעלן,
 דאס קען קיין שום מלאך און שרף נישט באווייזן,
 קיינער קען דאס נישט באווייזן נאר א איד.

אין הימל ווערט א מוראדיגן נחת רוח ווען מען
 זעט ווי א בחור'ל וואס כאטשיג עס גייט אויף
 אים דורך אזויפיל נסיונות, דער יצר הרע ברענט
 אין אים ווי א פייער, פונדעסטוועגן לויפט ער צום
 באשעפער און ער בעט: רבונו של עולם ראטעווע
 מיך פונעם יצר הרע! רבונו של עולם איך דארף א
 שידוך! פשוט ער בעט דעם באשעפער איינמאל
 און נאכאמאל און ער לאזט נישט אפ, ווי חז"ל
 זאגן (ברכות לב, ע"ב): אז א מענטש זעט אז ער האט
 מתפלל געווען און ער איז נאכנישט געהאלפן
 געווארן, זאל ער נישט מיד ווערן, נאר בעטן
 דעם אייבערשטן נאכאמאל און נאכאמאל ביז
 ער וועט געהאלפן ווערן. דער הייליגער רבי נתן
 איז דאס מסביר (לקוטי הלכות, מילה, הלכה ה): וויבאלד
 דורך תפלה מאכט מען די כלי וואו די ישועה זאל
 אריינקומען, דערפאר אז מען דארף צומאל האבן
 זייער א גרויסע ישועה, דארף מען צוגרייטן א
 גוטע גרויסע כלי פון אסאך תפלות.

אין הימל איז מוראדיג חשוב ווען אַ אינגערמאן וואס דארף האבן קינדער, אָדער ער דארף האבן נחת פון די קינדער, אָדער ער דארף פֿרנסה, אָדער וועם עס גייט דורך אַנדערע ביטערע שווערעקייטן אין לעבן, דאך מיט אַלע שווערעקייטן וואס ער מאכט נעבעך מיט, פֿארלירט ער זיך נישט, ער פֿרעגט נישט קיין קשיות אויפן באשעפער, נאר ער קומט און בעט זיך צום באשעפער איינמאל און נאכאמאל, דאס איז אזוי חשוב אין הימל אַז מיר קענען זיך אפילו נישט פֿארשטעלן, דאס קען קיינער נישט באווייזן נאר אַ איד אליין.

מען קען זיך נישט פֿארשטעלן די חשיבות אין הימל ווען מען זעט אַ מענטש וואס דרייט זיך דא אויף דער וועלט, ווי אַלעס פֿירט זיך מיט טבע מקרה מזל, אַלעס קוקט אויס אַז אזוי קומט עס אזוי איז געשען און אזוי איז געווען די מזל, אין אַ וועלט וואו מען זעט אַז די גוים געוועלטיגן, די גוים רחמנא ליצלן הרגנען און שחטן אידן מיט די ערגסטע מיתות אכזריות, אויב איז דאס נישט גענוג ליידיט מען אַ ביטערן גלות פון די פֿארשאלטענע רשעים די ערב-רב, [וואס זיי זענען בכלל נישט קיין אידן, ווייל ביי אידן איז דא דריי סימנים, מען האט רחמנות מען טוט חסד און מען שעמט זיך (במות עט, ע"א), אַז

איינער האט די דריי סימנים ווייסט מען אז ער
 שטאמט פון אברהם יצחק און יעקב, אבער אז
 מען פירט זיך מיט אכזריות, מען נעמט צו די
 מאגערע ביסל ברויט פון קינדער, מען רעדט שוין
 נישט אז מען איז גוזר אזויפיל ביטערע גזירות
 אויסצורייסן אידישקייט, איז דאס נישט קיין אידן
 נאר ערב-רב, ביז עס קוקט אויס אז אלעס פירט
 זיך מיטן מדת הדין, דאך זיצט זיך א מענטש אין
 א זייט און ער פארלירט זיך נישט, ער פֿרעגט
 נישט קיין קשיות אויפֿין באשעפֿער, דאס איז די
 גרעסטע חשיבות אין הימל, דער הייליגער רבי
 זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן יג), אז זייער אסאך
 מענטשן זענען אוועקגעגאנגען פון אידישקייט
 נאר וועגן אזעלכע קשיות, עס האט זיי זייער
 ווי געטון ווען זיי האבן געזען פארשידענע זאכן
 וואס שטימט נישט, זיי האבן געזען אז פאר א
 צדיק גייט שלעכט, און פאר א רשע גייט גוט,
 די היץ פון די סארט קשיות האט זיי אויפֿגעגעסן
 ביז זיי זענען רחמנא ליצלן פארקראכן אינגאנצן
 פון אידישקייט. אבער וואס איז די מעלה פון א
 איד? אז ער פֿרעגט נישט קיין קשיות, ער ווייסט
 אז יעדע זאך וואס דער באשעפֿער טוט איז
 נאר לטובה, א איד וואס לעבט מיט אזא רואיגע
 זיכערע קלארע און ריינע אמונה, ער איז זוכה צו
 די גרעסטע הנאה און שעשועים פון עולם הבא,

און נאכדעם ווערט ער געוואר אז פון די אלע צרות איז נאר ארויסקעקומען א טובה.

דאס איז געווען די מורא'דיגע מעלה פון די הייליגע אבות, זיי האבן קיינמאל נישט געפרעגט קיין קשיות אויפן באשעפער, טראץ אלע זאכן וואס זיי האבן מיטגעמאכט אין לעבן, דער אייבערשטער האט זיי אויספרובירט מיט שווערע ביטערע נסיונות, דאך האבן זיי זיך קיינמאל נישט אפגערעדט, ווי רש"י ברענגט (שמות ו, ט; מגמרא סנהדרין קיא ע"א), אז דער אייבערשטער האט געזאגט פאר אברהם אבינו אז ארץ ישראל איז זיינס, און נאכדעם אז ער דארף האבן א קבר פאר זיין ווייב קען ער נישט טרעפן נאר אז ער באצאלט טייער געלט, יצחק גראבט א קוואל קריגט מען זיך אויף דעם און מען לאזט אים דאס נישט האבן, יעקב אבינו האט געדארפט צאלן טייער געלט פאר א שטיקל לאנד זיך צו קענען פלאצירן (בראשית לג, יט), דער אייבערשטער זאגט פאר אברהם (בראשית כא, יב): כִּי בִּיצְחָק יִקְרָא לְךָ זֶרַע - פון יצחק וועט ארויסקומען דיינע קינדער, נאכדעם הייסט ער אים גיין שחט'ן (רש"י שמות ו, א), אפגערעדט יעקב אבינו וואס האט דורכגעמאכט אין לעבן אזויפיל צרות פון אנפאנג ביזן סוף (בראשית רבה צב, א), ביי די אבות הקדושים איז

פֿאַרְגַעקוּמֶען אַין לְעֵבֶן אַזוֹיפִיל זאַכן וואָס האָבן
 נישט געשטימט, דאָך האָבן זיי נישט געפֿרעגט
 קיין קשיות אויפֿן באַשעפֿער, דערפֿאַר האָבן
 זיי זוכה געווען אַז מען דערמאַנט יעדן טאָג ביי
 אַלע תּפִּילוֹת זייערע נעמען אַלקי אַבְרָהָם אַלקי
 יִצְחָק ואלקי יַעֲקֹב, זאָגן חז"ל (לקוט איוב רמז תתקח),
 אויב איוב וואַלט זיך אַיינגעהאַלטן ווען ער האָט
 מיטגעמאַכט די אַלע צרות (עיין בבא בתרא טו ע"ב), און
 זיך נישט פֿאַררעדט אויפֿן באַשעפֿער, וואַלט מען
 אויך געזאַגט אַלקי אַיוב, פּוֹנֵקֵט ווי מען זאָגט
 אַלקי אַבְרָהָם אַלקי יִצְחָק ואלקי יַעֲקֹב.

דוד המלך וואָס האָט אויך מיטגעמאַכט אַגאַנץ
 לְעֵבֶן צרות, מען האָט אים אַ גאַנץ לְעֵבֶן פֿאַרְגַאָסן
 די בלוט, דאָך האָט ער זיך דערהאַלטן און נישט
 געפֿרעגט קיין קשיות, ער איז אַלץ געקומען צום
 באַשעפֿער און זיך געבעטן מיט רחמנות ווי אַן
 אַרימאַן, ווי מיר געפּוֹנען שטענדיג אין תּהִלִּים
 אַז דוד המלך רופֿט זיך מיטן טיטל אַרימאַן יְעִנִי
 וְאַבְיוֹן, דערפֿאַר איז ער טאַקע געקומען צום
 גרעסטן שלִימוֹת, ער איז געוואָרן דער פֿערטער
 פֿיס פֿון די הייליגע מִרְכָּבָה פֿון די שְׂכִינָה (זוהר
 ואתחנן, רסב ע"ב), און מיר דערמאַנען טאַקע אויך זיין
 נאַמען ביי די בִּרְכָּה פֿון מִגֵּן דוד, ווייל אַזוי דאַרף
 זיך אַ איד פֿירן, ער דאַרף וויסן אַז עס איז דאָ

זאָכן וואָס מיר פֿאַרשטייען נישט, און מען טאר
נישט פֿרעגן קיין קשיות.

ווי באַוויסט האָבן אַסאך צדיקים געזאָגט, אַז
ווען זיי וועלן אָנקומען אויבן אין הימל וועלן זיי
נישט איינרוען נאר בעטן און פֿאַרפֿירן ביז עס
וועט זיין די גאָולה, דער הייליגער סאַטמערער רב
בעל דברי יואל זכותו יגן עלינו ברענגט עטליכע
מאל אַראַפּ (עיין ויואל משה בהקדמה), איבער דאָס
גרויסע השתוקקות פון זיין הייליגן זיידן דער
ישמח משה זכותו יגן עלינו אַז עס זאל שוין זיין
די גאָולה, אויף אזוי ווייט אַז אַפילו ווען ער האט
זיך געלייגט שלאָפן האט ער אָנגעזאָגט אַז אויב
משיח קומט זאל מען אים גלייך אויפֿוועקן, ער
האט אָנגעגרייט נעבן בעט דעם טילעפֿף מיטן
שטעקן אַלעס זאל זיין גרייט צו קענען שוין לויפֿן
קעגן משיח, אזוי ווייט האט דער הייליגער ישמח
משה יעדע סעקונד געטראַכט פון די גאָולה, ער
האט געזאָגט סוף ימיו, "אַ קונץ אַז אַזא אַלטן
נאר ווי מיד האט מען אויסגעפֿאַפט, ווען איך
ווייס דאָס פון פֿאַראַויס וואַלט איך דאָס נישט
אויסגעהאַלטן קיין איין מינוט", און ער האט
צוגעלייגט, אַלע צדיקים האָבן טאַקע געזאָגט אַז
זיי וועלן נישט אַריינגיין אין גן עדן און נישט
איינרוען ביז זיי וועלן פֿועלן אַ ישועה פֿאַר כָּלל

ישראל, למעשה האט מען זיי אָפּגעפּאָפּט, אָבער מיר וועט מען שוין נישט קענען אויספּאָפּן, איך וועל דאָרטן נישט איינרוען איך וועל פּאַרפירן אַז עס מוז זיין די גאַנצע גאַולה! דער סאַטמערער רב זכותו יגן עלינו ווען ער האט דאס איבערגעזאגט ביי זיינע הייליגע דרשות, האט ער אויסגעפירט מיט גרויס געוויין: "מען האט דעם זיידן מַכְבֵּד געווען צו זאגן אַ דרשה אין הימל און ער זאגט עס נאך ביז יעצט, פון אונז האט ער אינגאַנצן פּאַרעסן" (עיין עוד דברי יואל קהלת סימן ט, בנסח אחר קצת).

ווי באקאנט האט דער הייליגער באַרדִיטִשׁוֹבֵעֶר רב זכותו יגן עלינו שטענדיג מלמד זכות געווען אויף אידישע קינדער, ער איז געווען דער סניגורן של ישראל, ער האט שטענדיג געזוכט נאר די זכות פון אידישע קינדער, אין יעדן איד האט ער געטראפן עפעס א זכות, אויף אזוי ווייט אַז דער הייליגער צמח צדק זכותו יגן עלינו האט געזאגט: פון די אלע זכותים האט דער הייליגער באַרדִיטִשׁוֹבֵעֶר זכותו יגן עלינו אויפגעשטעלט אין הימל אַ נייע היכל וואס הייסט "היכל הזכות". האט דער הייליגער באַרדִיטִשׁוֹבֵעֶר רב זכותו יגן עלינו געזאגט, "ווען איך וועל אַרויפֿקומען אויבן אין הימל וועט מען מיך נישט קענען אָפּנאַרן, ביי מיר וועט שוין גאַרנישט נוצן, איך וועל נישט

איינרוען בשום אופן ביז עס וועט זיין די גאולה
און מען וועט אויסלייזן אידישע קינדער פון דעם
ביטערן גלות!"

אין יאר תק"ע איז דער הייליגער בארדיטשובער
רב זכותו יגן עלינו נסתלק געווארן, עס איז דורך
א פאר יאר זינט די פטירה און מען האט נישט
געזען אז עס זאל זיך עפעס רוקן פאראויס,
פארקערט מען האט נאך געליטן גרעסערע צרות
פונעם רוסישן צאר מיט די משפחה, וואס זענען
ווי באקאנט געווען מוראדיגע אכזרים, האט דער
הייליגער קאזניצער מגיד זכותו יגן עלינו געהאט
א טענה אויפ'ן בארדיטשובער, היתכן עס איז
שוין אפאר יאר פון זיין הסתלקות און מען זעט
נישט קיין סוף צו די צרות, איין טאג האט דער
הייליגער קאזניצער מגיד זכותו יגן עלינו געלאזט
רופן זיינע קינדער און זיי געזאגט, אז ער גייט
שוין נסתלק ווערן וויל ער זיי אנזאגן וואס ער וויל,
האבן זיי געפרעגט: טאטע פון וואו ווייסטו שוין
אז דו גייסט נסתלק ווערן? האט ער געזאגט: איך
האב הערשט יעצט געזען דעם בארדיטשובער רב
זכותו יגן עלינו, האב איך אים געפרעגט וואס איז
געשען מיט זיין הבטחה? האט ער מיר געזאגט:
באלד וועט איר ארויפקומען דא און זיין צוזאמען
מיט מיר אין גן עדן, וועט איר זען אז אלץ איז

רעכט. אין הימל איז אלעס פונקטליך און ריכטיג, אויבן אין הימל זעט מען אז אלעס וואס גייט פאר דא אויף דער וועלט איז לטובה.

דא אויף דער ערד האט דער הייליגער בארדיטשובער איינגעריסן וועלטן, ער האט נאר מלימד זכות געווען אויף יעדן איד, ער האט אזוי געוואלט אז עס זאל גוט זיין פאר יעדן איד, אבער אויבן האט מען אים געוויזן אז אלעס וואס עס טוט זיך דא איז נאר לטובה, שטעלט זיך א שאלה: דא אונטן האט ער דען נישט געוויסט אז יעדע זאך איז פאר די טובה פונעם מענטש? די קשיא קען מען נאכמער פרעגן ווען משה רבינו באקלאגט זיך פארן באשעפער און ער פרעגט (שמות ה, כב-כג): למה הרעות לעם הזה - פארוואס האסטו שלעכטס געטון פארן אידישן פאלק, למה זה שלחתנו - פארוואס האסטו מיר געשיקט, ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה - זינט איך בין געגאנגען צו פרעה רעדן אין דיין נאמען איז נאך געווארן אסאך ערגער פאר אידישע קינדער, והצל לא הצלת את עמך - דו האסט גארנישט געראטעוועט די אידן. צו רעדן אזוי שטרענג פארן בורא כל עולמים איז א דערווייגעניש, דער אייבערשטער האט אים טאקע באשטראפט צוליב דעם, אז ער וועט

נישט זוכה זיין צו זען די אידן אריינגיין אין ארץ ישראל (שמות ו, א; עיין ברש"י). פארוואס האט משה רבינו טאקע געפֿרעגט קשיות אויפֿן אייבערשטן, האט ער דען נישט געוויסט אז וואס דער אייבערשטער טוט איז גוט? נאר משה רבינו איז געווען א מוראדיגער אוהב ישראל (מנחות סה ע"א), ער האט אזוי ליב געהאט די אידן אז ער האט זיך איינגעשטעלט פֿאר זיי, זיך אליין האט אים שוין גארנישט אינטערעסירט, ער האט מפקיר געווען זיין ארץ ישראל, ער האט מפקיר געווען אלעס פֿון זיך, איין זאך איז אים אנגעגאנגען, "רבובו של עולם פֿאר אידישע קינדער מוזטו טון גוטס!" משה רבינו האט געהאט א טענה צום אייבערשטן פֿאר אידנ'ס וועגן: למה זה שלחַתנו - פֿארוואס האסטו מיך געשיקט. איך האב דיר גלייך געזאגט אז איך וויל נישט גיין, ביז דו האסט מיך געשיקט מיט געוואלד (שמות ז, יב-יד), בין איך געגאנגען און געזאגט די אלע זאכן אין דיין נאמען, איך האב מיך אריינגעלייגט אויף די לענג און אויף די ברייט פֿאר כלל ישראל און ביים סוף ווערט נאך שווערער?!

אויב האט משה רבינו געקענט אזוי רעדן, איז דאך אפֿגערעדט אז דער הייליגער בארדיטשובער רב האט געקענט האבן א טענה, כאטשיג ער

האַט גוט געוויסט אַז וואָס דער אַייבערשטער טוט איז נאַר לטובה, פונדעסטוועגן האט ער געוואלט אַז פֿאַר אַידישע קינדער זאל זיין גוט בגשמיות אויך, אָבער ווען ער איז אַרויפגעקומען אויבן האט מען אים באַוויזן קלאַר אַז אַלעס וואָס דער אַייבערשטער טוט איז ריכטיג און מען קען נישט פֿרעגן קיין קשיות.

דאָס זעלבע געפונען מיר נאכדעם וואָס משה רבינו האט גערעדט אַזוי שטרענג צום באַשעפֿער, שטייט אין פֿסוק (שמות ו', ב): וַיִּדְבֹּר אֱלֹקִים אֶל מֹשֶׁה - דער אַייבערשטער האט גערעדט צו משה מיט מִדַּת הַדִּין, וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי הוֹיִיָּהּ - דער אַייבערשטער האט אים געזאָגט אַז ער זאל וויסן אַז אַפִּילוֹ אֵין דִּי דִין איז אויך דאָ דער שם הוֹיִיָּהּ וואָס דאָס איז דער שם פֿון רחמים, אֵין דִּי צְרוּת איז אויך דאָ פֿול מיט רחמנות, און אַיך בֵּין באַגלייבט צו באַצאַלן אַ גוטן שְׂכָר פֿאַר דִּי עַרְלִיכֶּע אֵיִדן (עין ברש"י שם); פֿאַר דִּי הייליגע אַבֹּת אַבְרָהָם יִצְחָק און יַעֲקֹב הָאֵב אֵיך זיך נאַר באַוויזן מיטן נאָמען אֵ"ל שְׁדִיִּי, וואָס דאָס ווייזט אַז עס איז געווען דִּין, נאַר אֵין דִּי דִין איז געווען חֲסָדִים, אָבער מיט דִּי נאָמען הוֹיִיָּהּ וואָס ווייזט אויף הָיָה הוּאֵה וַיְהִיָּה אַז עס איז נישט דאָ קיין דִּין און צמצום, הָאֵב אֵיך זיך נישט באַוויזן, דאָך האָבן זיי נישט געפֿרעגט

קײן קשױת, און דו פֿרעגסט שאלות? ווייל אויפֿין
באַשעפֿער פֿרעגט מען נישט קײן קשױת.

ב

פונדעסטוועגן האט דער הייליגער רבי געזאגט
(לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן סג), אז מיר זעען ווען יעקב
אבינו האט אראפגעשיקט די צווייטע מאל די
קינדער קיין מצרים, וואס דאן האט ער געמוזט
מיטשיקן בנימין, האט ער געזאגט דעם לשון
(בראשית מג, יד): ואל שד"י יתן לכם רחמים - דער
אייבערשטער וואס הייסט קל שד"י זאל געבן
פאר ענק רחמנות. וואס איז דער איבריגער ווארט
'לכם' פאר ענק? זאגט דער הייליגער רבי, יעקב
אבינו האט געבעטן דעם אייבערשטן אז ער זאל
איבערגעבן די רחמנות אין אונזער הענט, לויט
ווי מיר פארשטייען מיט אונזער שכל וואס הייסט
רחמנות, דאס הייסט אז דער אייבערשטער זאל
רחמנות האבן אויף אונז און אונז געבן אלע
זאכן וואס מיר דארפן, וואס דארפן מיר? געזונט,
פֿרנסה, קינדער, געזונטע קינדער, א בָּחור דארף
א שידוך, און אזוי ווייטער, די אלע זאכן דארף
יעדער איד האבן, און נאר דעמאלטס שפירט ער
אז מען האט רחמנות אויף אים.

אין הימל קען אמאל זיין אז אפילו מען געבט דעם מענטש שווערע ביטערע שטראפן איז דאס אויך רחמנות, צום ביישפיל אז א בחור ווערט עלטער און ער טרעפט נישט זיין זיווג, וואס דאס איז די שווערסטע צער וואס עס קען נאר זיין, ווי עס איז פארשטענדליך פאר יעדער וואס ווייסט אביסל וואס עס טוט זיך אין דעם דור, די גרעסטע מצוה און חסד וואס מען קען טון היינטיגע צייטן איז צו מאכן שידוכים ביי אידן, זארגן אז בחורים און מיידלעך זאלן חתונה האבן וואס שנעלער, אויף דעם דארף מען זיך פארלייגן מער ווי אויף אלעס אנדערש, ווייל ווילאנג מען איז נישט חתונה געהאט איז מען א האלבער גוף (זהר ויקרא דף ז' ע"ב), מען איז רחמנא ליצלן פעלער האפטטיג און אומריין (לקוטי הלכות, יום כפורים, הלכה א), און מען קען רחמנא ליצלן קומען צו אלע עבירות אין דער וועלט, איינמאל אז מען האט חתונה געהאט איז מען שוין כאטש א גאנצער מענטש, מען קען זיין הייליג און ריין, אזוי האט מען זיך טאקע געפירט ביז צוויי הונדערט יאר צוריק אין די צייטן פונעם הייליגן רביין, ווען מען האט חתונה געמאכט די קינדער גאר יונג, זיי האבן אפילו נישט געוויסט וואס הייסט זינדיגן, וואס הייסט חלילה וחס דער חטא רחמנא ליצלן, די יונגע פארפאלק זענען צוזאמען אויפגעוואקסן הייליג און ריין פאר זיי

האַבן נאך אפילו געוויסט פון עפעס שלעכטס, ווידער פאר די עלטערן איז דאס אויך בכלל נישט געווען אזא שווערע זאך, מען האט געשפירט ווי מען האט סך הכל אריינגענומען נאך א קינד אין שטוב, מען האט געדארפט צוגרייטן נאך א בעט, נאך א בילקע און נאך א טעלער זופ, ווי עס איז געווען דער שטייגער פארצייטנס אז מען האט געגעסן קעסט ביי די עלטערן, ווען מען וואלט דאס געקענט צוריק איינפירן היינט, וואלט מען זיך פארשפארט די אלע פראבלעמען און ווייטאגן וואס דער דור ברענגט מיט זיך מיט, אבער וויבאלד די וועלט ווערט דאך אלץ קלוגער און קלוגער און וואס א יאר לאזט מען מער יערן די קינדער, דורכדעם ווערן זיי אלץ מער פארקראכן אין גראבע עבירות דער אייבערשטער זאל אונז אפהיטן, דעריבער דארפן מען די ערשטע זאך זארגן צו מאכן שידוכים פאר בחורים און מיידלעך, ווי דער הייליגער ראפשיצער רב זכותו יגן עלינו האט געזאגט: שדכנות איז די פשר'סטע געלט. וואס ער האט פונקטליך געמיינט צו זאגן ווייס איך נישט, אבער פשוט מיינט דאס אז מיט שדכנות האט מען געטון אן אמתער מצוה, ווייל אז נישט קומען זיי נעבעך צו שווערע ביטערע עזובות, ווי פריער דערמאנט.

יעצט אַז דער אייבערשטער העלפֿט אַז מען
 האט געטראָפֿן אַ שידוך און מען האט ברוך השם
 חתונה געהאַט, איז די שמחה זייער גרויס, ווי
 חז"ל זאָגן (בבמות סג ע"ב): ווי נאַר אַ מענטש האט
 חתונה ווערט געענדיגט זיינע עבירות, יעצט וועט
 ער שוין נישט זינדיגן. אָבער מיינט נישט אַז
 דאס גייט אין איין מינוט, אַיך זאג שטענדיג פֿאַר
 בחורים: איר מיינט טאַקע אַז מען האט היינט
 חתונה און מאַרגן איז מען שוין אַ געהאַלפֿענער?
 פֿאַמעלעך! אַמת אַז אַ מענטש האט חתונה איז
 דאס אַ מוראדיגער חסד פֿונעם אייבערשטן, ער
 דאַרף יעדן טאג לויבן און דאַנקן דעם באַשעפֿער
 אויף דעם, ספֿעציעל יעדע יאַר אין דעם חתונה
 טאג דאַרף מען לויבן און דאַנקן דעם באַשעפֿער
 און זאָגן הלל והודאָה, ווייל אַז מען האט זוכה
 געווען און חתונה געהאַט איז נישטא קיין
 גרעסערע נס פֿון דעם, אָבער דאך גייט דאס
 נישט פֿון איין מינוט אויפֿן צווייטן, אַז מען גרייט
 נישט צו אַ בחור אָדער אַ מיידל פֿון פֿאַר דעם צו
 האָבן גוטע מדות און זיך קענען פֿאַרטראָגן און
 זיך פֿאַרשטיין מיט אַנדערע, דאַרף מען נאַכדעם
 האָבן גרויס רחמים אַז דאס פֿאַרפֿאַלק זאל זיך
 פֿאַרשטיין און קענען לעבן מיט ליבשאַפֿט און
 שלום, צו מאַכן אַ שידוך איז איין זאַך, אָבער אַז
 די שידוך זאל זיך ווייטער האַלטן און מען זאל

קענען לעבן צוזאמען בשלום איז גאר אן אנדערע זאך, ווי חז"ל ברענגען (תנחומא כי תשא, ה): א קיסריטע האט אמאל געפרעגט רבי יוסי בן חלפתא, וואס דער באשעפער טוט פון ווען ער האט באשאפן די וועלט ביז יעצט? האט ער איר געענטפערט אז דער באשעפער איז א שדכן, האט זי געלאכט, צו דעם דארף מען דעם באשעפער? איך קען אויך זיין א שדכן, זי האט גענומען טויזנט קנעכט מיט טויזנט דינסט און זיי צאמגעפארט, אבער ווען עס איז געווארן אינדערפרי האט מען שוין געזען ווי גוט זי קען צוזאמשטעלן, דעם האט געפעלט אן אויג, דעם איז די קאפ געווען צעהאקט, דעם א פוס צעבראכן, זיי האבן זיך אלע געקריגט און געהרג'עט צווישן זיך, האט זי געמוזט מודה זיין אז נאר דער באשעפער קען באווייזן צו צאמשטעלן א שידוך. דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוה"ר"ן חלק ב', סימן פט), אז דער צדיק איז דער שדכן, ער איז משדך אלע שידוכים. געווענליך א שדכן איינמאל אז ער האט אויסגעפירט די שידוך און דאס פארפאלק האט חתונה געהאט איז ער פארטיג מיט זיין ארבעט, פון דא און ווייטער האט שוין גארנישט מיט אים, אבער אין אמת'ען איז דאס נאר א האלבע ארבעט, ווייל צומארגענס פון די שבע ברכות רייסט מען זיך שוין ביי די קעפ, דער עיקר שלימות פון א שדכן איז אז ער

אַרבעט ווייטער מיט די פֿאַרפֿאַלק, ער לערנט זיי אויס אַז זיי זאלן קיינמאל נישט קומען זיך צו דאַרפֿן קריגן, ווייל צו קענען האַלטן אַ שטוב פֿעלט זיך אויס אַ מוראדיגן לימוד, די ערשטע לימוד איז זיך צו בייגן, זיך נישט האַלטן אַזוי שטאַלץ נאַר זיך קענען בייגן און מוותר זיין, אַ וותרן איז שטענדיג מצליח, אַז מען איז מוותר און מען האט געדולד קען מען נאכדעם זייער מצליח זיין, אָבער אַז מען עקשניט זיך און מען וויל דוקא ווייזן אַז מען איז גערעכט, וואס געשעהט נאכדעם? אַנשטאַט דעם וואס דו האסט געמיינט אַז דו וועסט איר לערנען האט זי דיך געלערנט, זי איז אַהיים געלאפֿן צו איר מאמע, יעצט דאַרפֿסטו שוין האבן אַ גאַנצער שלום בית קאמיטע זיי זאלן דיר אַ טובה טון און צוריקברענגען דיין ווייב, אין די צייט וואס די גאַנצע קריגעריי איז געווען איבער אַ פֿשוטע נאַרישקייט, אָבער אַז מען האט שכל ווייסט מען ווי אַזוי אומצוגיין אין שטוב, דעם שכל דעם לימוד באקומט מען ביים צדיק, דער צדיק איז דער שדכן וואס גייט מיט נאַכאַנאַנד אין לעבן, און ער לערנט אויס אַ פֿאַרפֿאַלק ווי אַזוי צו האַלטן אַ שטוב.

אַז דער אייבערשטער העלפט עס איז דא שלום בית און מען לעבט בשלום, הייבט זיך נאכדעם אָן

א פֿרישע פֿרשע מיט קינדער האבן, נישט לאנג
דערויף דארף מען שוין וויסן ווי אזוי מחנה צו
זיין די קינדער, עס גייט נישט גרינג מחנה צו זיין
קינדער, מען האט אמאל געפֿרעגט דעם הייליגן
חזון איש זכותו יגן עלינו ביי וועלכע יארגאנג
הייבט זיך אן חינוך פון קינדער? וואספֿארא יאר
דארף מען אנהייבן זיך אריינצולייגן מחנה זיין
קינדער? האט ער געזאגט: חינוך פון עלטערן
הייבט זיך שוין אן צען יאר פֿאר זייער חתונה!
דאס הייסט אז נאך אלץ יונגער בחור'ל [לויטן
חשבון אז מען לאזט חתונה האבן ביי די זיבעצן
יאר, קומט דאס אויס ביי זיבן יאר אלט], דארף
מען שוין זען זיך מחנה צו זיין מיט גוטע מדות,
מען דארף זיך שוין יונגער הייט צוגעוואוינען צו
האבן געדולד, צו מותר זיין און זיך איינהאנדלן
גוטע מדות, וואס דאן קען מען עררייכן אז נאך
די חתונה וועט די שטוב אויך זיך אזוי פֿירן,
ווייל ווי אזוי מען פעדימט איין די שטוב אזוי
פֿירט זיך נאכדעם די גאנצע שטוב, אז דער מאן
איז אן אויפֿגערגטער וועט די ווייב אויך זיין
א אויפֿגערגטע, אז דער מאן איז א נערוועזער
וועט זי אויך ווערן נערוועז, די זעלבע אויך
פֿארקערט, אבער אז מען פֿירט איין גלייך די
שטוב מיט א רואיגקייט מיט א געלאסנקייט מיט
א פֿרייליכקייט, וועט די שטוב זיך ווייטער אזוי

פֿירן, מען וועט שטענדיג זיין פֿרייליך רואיג און געלאָסן.

נאָכדעם דאָרף אַ מענטש פֿרנסה, חלילה אַז מען האט נישט קיין פֿרנסה וועגט דאָס איבער אַלע יסורים (מדרש רבָה משפּטים, פֿרשה לא, סימן יד), דאָס פֿירט רחמנא ליצלן אַוועק דעם מענטש פֿונעם גראָדן שכל ווי אויך פֿונעם אייבערשטן (עירובין מא, ע"ב). דער אייבערשטער זאל אַפֿהיטן אַז אַ מענטש האט נישט קיין געלט, ער איז אַ בעל חוב, און ער קען נישט שפּייזן זיך און די משפּחה, ווערט ער פֿון דעם אינגאנצן משוגע, די צער פֿון אַ טאטע ווען קינדער בעטן עפֿעס צו עסן און ער קען דאָס נישט ערפֿילן, די קינדער פֿרעגן: טאטי, פֿארוואס יענער האט יא און אונז נישט? דאָס איז אַ צער וואס איז אומדערטרעגליך, [דערפֿאר האב איך איינגעזען אַז דער אַמת'דיגער גרעסטע צדקה איז נאר צו געבן עסן פֿאר מענטשן, ווי חז"ל זאגן (בבא בתרא ט, ע"א): אין בודקין למזונות - ווען מען טיילט עסן דאָרף מען נישט נאָקוקן. ביי אַלע אַנדערע זאכן קען מען גוט אויספֿאַפֿן און אַרומנאַרן מיט צוועקן וואס איז נישט געשטויגן און נישט געפֿלויגן, אַבער עסן קען מען נאר ווילאַנג מען איז הונגעריג, איינמאל מען איז נישט הונגעריג

וועט מען נישט קענען מער עסן, מען קען ביי דעם נישט פאפן].

קומט אויס אז דא אויף דער וועלט איז זייער שווער צו איינזען די חסדים פונעם אייבערשטן ווען מען האט שווערעקייטן אין לעבן, כאטשיג אויבן אין הימל ביים באשעפער פביכול איז די ערגסטע צרות מיט יסורים וואס עס גייט אריבער אויף א מענטש אויף א חסד, דאך אבער אונז קענען דאס נישט פארשטיין, זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן סג), דאס האט יעקב אבינו דעמאלטס געטענה'ט און געבעטן ביים באשעפער, ווען ער האט געזאגט פאר די קינדער: ואל שד-י יתן לכם רחמים - דער באשעפער זאל איבערגעבן די רחמנות אין ענקער הענט. דאס הייסט אז די רחמנות זאל זיין לויט ווי מיר פארשטייען, מיר דארפן אפענע רחמנות פון באשעפער, מיר זאלן האבן געזונט, שידוכים, פרנסה, קינדער, געזונטע קינדער, נחת פון די קינדער, און אזוי אלע גוטע זאכן וואס פעלט זיך אויס אין דאס לעבן פון א איד.

ג

דער הייליגער רבי האט אונז אבער געגעבן א מתנה צו קענען רעדן צום אייבערשטן, דער

הייליגער רבי האט אונז אויסגעלערנט אז יעדע
 זאך וואס מען דארף זאל מען אויסשמועסן מיטן
 באשעפער פשוט אויף אידיש, יעדע שוועריקייט
 און יעדע צרה וואס מען גייט אריבער אין לעבן
 זאל מען בעטן דעם באשעפער אויף די אייגענע
 שפראך, בעטן דעם באשעפער איינמאל און
 נאכאמאל ביז מען וועט זען א ישועה, ווי נאר
 א מענטש באקומט די מתנה פון רעדן צום
 אייבערשטן איז ער שוין א געהאלפענער, דער
 מענטש איז שוין נישט קיין פארלוירענער, ער
 האט שוין צו וועמען זיך צו ווענדן, ווייל אפילו
 אין א פאל ווען ער זעט נאכנישט קיין ישועה
 וועט ער אויך נישט אויפגעבן, ער וועט זיך מחזק
 זיין מיט די ריינע אמונה אז דער אייבערשטער
 ווייסט וואס ער טוט, "צדיק ה' בכל דרכיו וחסיד
 בכל מעשיו" (תהלים קמה), דער אייבערשטער
 איז שטענדיג גערעכט, און אפילו ווען מען
 פארשטייט נישט פונקטליך אלעס פרעגט מען
 נישט קיין קשיות אויפן באשעפער, א איד
 ווייסט אז עס איז דא זאכן וואס מען קען נישט
 פארשטיין, דערפאר האט דער הייליגער רבי
 אזויפיל גערעדט פון אמונה, דער הייליגער רבי
 האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן לג): ביי די וועלט איז
 אמונה א קלייניגקייט, אבער ביי מיר איז דער
 עיקר אמונה. ווידער האט דער רבי געזאגט (שם,

סימן לה; רכ), אַז איידער מְשִׁיחַ וועט קומען וועט זיין אזוי שווער זיך צו האַלטן אין די פֿשוּטע אַמוּנָה, אַפִּילוּ רַעֲדָן פֿון אַמוּנָה וועט זיין שווער. די זעלבע זאך האַבן אויך אַלע צדיקים געזאָגט, דערפֿאַר מוז מען שטענדיג חזרין די אַמוּנָה (לקוטי מוה"רן חלק ב' סימן מד), ווייל אַז מען האט אַמוּנָה איז די גאַנצע לעבן אַנדערש, מען לעבט אַ זיסע און אַנגענעם לעבן (שיחות הר"ן סימן נג).

דערפֿאַר קענען מיר נישט גענוג לויבן און דאַנק דעם באַשעפֿער נאַר פֿאַר די מתנה אליין וואס דער הייליגער רבי האט אונז געגעבן צו רעדן צום באַשעפֿער, אַ מענטש דאַרף האַבן הכרת הטוב, אַנַעֲרֶקֶענען די גוטס וואס ער האט און ער באַקומט אין לעבן, און אַז דער הייליגער רבי האט אים אויסגעלערנט צו רעדן צום באַשעפֿער איז נישטא קיין שענערע מתנה פון דעם, ער דאַרף האַבן הכרת הטוב אויף דעם, אַפֿגערעדט אַז מען פֿאַלגט אויך אַלע אַנדערע עצות פון הייליגן רבי'ן, טוישט זיך דאך די גאַנצע לעבן פונעם מענטש.

דער הייליגער רבי האט געזאָגט (שיחות הר"ן סימן נא): דאָס זאַלט איר אַנגעמען פֿון מיר, איר זאַלט זיך נישט לאַזן נאַרן! אַ מענטש קען זיך לאַזן אַפֿנאַרן די גאַנצע זיבעציג יאַר און ביים סוף קומט

ער אַרויס מיט גאַרנישט אין די האַנט, דאָס איז
 געזאָגט געוואָרן בַּגְשָׁמִיּוֹת און בְּרוּחַנִיּוֹת, אָבֶעֱר
 בַּגְשָׁמִיּוֹת לָאֵזַט מֵעַן זִיךְ נִישֵׁט אַזוֹי שְׁנַעַל נֶאֱרָן,
 לְמִשָּׁל אַז מֵעַן גֵּיט אַרִיין אַרְבַּעַטן בֵּי אֵינְנֵעַם און
 דַּעַר בַּעַל-הַבַּיִת נַעַמֵט זִיךְ אוֹיס אַ צֵיט ווען עַר
 וועט באַצאַלן, אַז עַס קומט די צֵיט און דַּעַר בַּעַל-
 הַבַּיִת הַיִּבֵּט אַן דַּרִייעַן מיט די צִינְג, עַס איז מִיר
 פּוֹנְקֵט עֲנָג די מַצָּב עַס איז מִיר שְׁווער יַעֲצֵט, אִיךְ
 וועל דִיר נאָךְ באַצאַלן, וואַס טַראַכֵט אַ קְלוֹגַעַר
 אַרְבַּעַטער, קען זֵיין די גַעלֵט מַצָּב איז בֵּי אִים
 שְׁווער, אָבֶעֱר אִיךְ בִּין נִישֵׁט גַעקוּמֵעַן דָא אַרְבַּעַטן
 כְּדִי צו פֿאַרברֶענגֶען די צֵיט, אִיךְ הָאָב גַעאַרְבַּעַט
 שְׁווער צו אַהֵימְברֶענגֶען פֿרַנְסָה פֿאַר מֵיין ווייב און
 קִינְדֶער, צו קענען דַעקן מֵינע לַעבְנִים וויכְטִיגֶע
 אוֹיסגאַבֶּעס, אַפֿשֶׁר קען מֵעַן אִים נאָךְ גַעטְרוֹיעַן
 פֿאַר נאָך אַ וואַךְ צוויי, אָבֶעֱר אַז עַס גֵיט דוֹרְךְ אַ
 חוֹדֵשׁ און עַר בַּלֵּיבֵט נאָר מֵיטן צו-זאַגן, דאַרְךְ
 מֵעַן נִישֵׁט זֵיין קִיין בַּטְלָן נאָר כֶּאֱפֵן הַעֲנֵט און פּוֹס
 און אַנטלויפֵן פּוֹן דאַרט וואַס שְׁנַעלֶער, וואַס איז
 דָא אַנְצוּבֶרֶענגֶען די צֵיט און אַרְבַּעַטן נאָך אַפֿאַר
 חֲדָשִׁים פֿאַר אומזִינְסֵט בִּיז נאָכְדַעַם וועט עַר זאַגן
 שֵׁינְעֶרְהֵיט, אַנְטְשולְדִיגֵט מִיר וואַס זאַל אִיךְ טוֹן
 אִיךְ הָאָב נִישֵׁט יַעֲצֵט, לְכַשִּׁירְחִיב ווען עַס וועט מִיר
 בְּרִיטֶער ווערן וועל אִיךְ דִיר באַצאַלן, אַ קְלוֹגַעַר
 מַעֲנֵטֵשׁ וועט דָאָס קִינְמאַל נִישֵׁט טוֹן, דאָס איז

אָפּילו בּגִשְׁמִיּוֹת, אָפּגֶעֱרֶעֱדֵט אַז בְּרוּחַנִיּוֹת אויב אַ
 מֶעֱנִשׁ גִּיט אויף אַ פֿלאַך און ער האט פון דארט
 גאַרנישט אַרויסגענומען, דאַרף ער פאַרשטיין אַז
 דאָס איז אַ פּאַפּער, אָפּילו מֶעֱנִשׁ ווייסן צו זאַגן
 אויף אים גרויסע זאַכן און אַז ער פֿליט אין הימל,
 דאָך קען מען דאָס קיינמאל נישט וויסן, ווער
 עס איז יא אין הימל און ווער עס איז נישט אין
 הימל ווייסט מען נישט אויף דער וועלט, ווי דער
 הייליגער רבי נתן פֿלעגט שטענדיג חזרין דעם
 פֿסוק (איוב ג, ט): קִטָּן וְגָדוֹל שָׁם הוּא - ווער עס
 איז קליין און ווער עס איז גרויס דאָס ווייסט מען
 נאר דארטן. דאָ ווייסט מען נישט גאַרנישט, דאָ
 קען מען גוט אָפּפּאַפּן מֶעֱנִשׁ, אויב אַזוי ווי אַזוי
 קען מען דאָך וויסן וואו עס איז דא אַ אַמֶתֶּעֶר
 צדיק און אַן ערליכער איד אין וועם מען זאל זיך
 צוקלעבן? נאר אַ מֶעֱנִשׁ דאַרף שטענדיג קוקן
 אויף זיך, זען ווי אַזוי ער האט אויסגעזען פֿריער
 און ווי אַזוי ער זעט אויס יעצט, אויב פון ווען ער
 איז געקומען צו דעם צדיק האט ער אַנגעהויבן
 רעדן צום אייבערשטן, אָדער אָפּילו אַז ער קען
 נאָך נישט רעדן צום אייבערשטן האט ער אָבער
 אַ געפיל צו רעדן צום אייבערשטן, פֿאַרדעם איז
 אים גאַרנישט איינגעפֿאַלן אַזאַ זאַך צו רעדן צום
 באַשעפּער, און יעצט בִּרְעֵנֵט אים און בִּעֲנֵקֵט אים
 נאר צו רעדן צום באַשעפּער, דאָס איז אַ קלאַרע

באווייז אז ער האט עפעס באקומען, ליידער קען מען נאך ביזן היינטיגן טאג טרעפן מענטשן וואס רעדן צום באשעפער קוקט זיי אויס ווי א מאדנע זאך, זיי וואונדערן זיך וואס הייסט רעדן צום באשעפער, מען רעדט דאך צום וואנט, אין די צייט וואס די ווערטער איז פשוט כפירות, רעדט מען דען צום וואנט? דער באשעפער איז דאך דא! ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן 106): אז א איד זאל באמת וויסן אז דער באשעפער איז דא וואלט ער שטענדיג גערעדט מיט אים, און יעדע זאך וואלט ער נאר אים געבעטן.

מיר זאגן יעדן טאג צופרי ביי די י"ג עקרים: אני מאמין באמונה שלימה שהבורא יתברך שמו לו לבדו ראוי להתפלל ואין לזולתו ראוי להתפלל - איך גלייב מיט א גאנצע אמונה, אז נאר פונעם אייבערשטן אליין דארף מען בעטן יעדע זאך און עס האט נישט קיין פשוט צו בעטן פון אן אנדערן. אז א מענטש דארף עפעס זאל ער זיך גיין בעטן ביי איינעם פון פלייש און בלוט? אין דער צייט וואס יענער אליין קען זיך נישט העלפן, ער דארף אויך צוקומען צום באשעפער, ביי אים זאל מען זיך גיין בעטן? מען זעט געבעך ארעמלייט לויפן נאך א גביר און בעטן זיך: אפֿשר געבט איר מיר א שפענערע נתינה? אפֿשר דאך געבט איר מיר

אָבִיסל מֶער? ער איז מֶסבִּיר זײַן שׂווערן מֶצבֿ
און פֿראַבִּירט אַרױפֿצױרוקן דעם סכּוּם, אַזױ בֶּעט
ער זיך אַײַנמאַל און נאַכאַמאַל, אײַן די צײַט װאס
דער בַאַשעפֿער איז דאָ קענֶסט דאָך אײַם בֶּעטן!
װאס איז מיט דיר געשען? אַז דו דאַרפֿסט געלֶט
לױפֿסטו נאָך אַן עױשר? גײ צו די זעלבע פֿלאַך
פּון װאוּ ער האָט דאָס געלֶט װעסטו אױך האָבן
געלֶט, בֶּעט דעם בַאַשעפֿער װעסטו אַלעס האָבן.

די זעלבע זאך דאַרפֿן מיר האָבן הֶכֶרֶת הטוב
פֿאַרן הײליגן רבֿײַן נאַר פֿאַר דעם װעג צו לערנען
װאס ער האָט אונז אױסגעשטעלֶט, דער סמ"ך-
מ"ם בֶּרענגט אַרײַן אײַן אַ מַענטש אַזאַ יאִוש
און צעפֿראַכנֶקײַט װען ער זעט אַז ער איז נישט
מֶצליח צו לערנען, ער װײַזט אײַם אַז ער האָט אַ
פֿאַרשטאַפֿטן קאַפּ און ער װעט קײַנמאַל נישט
קענען לערנען, ביז דאָס בֶּרענגט אײַם נאַכדעם צו
דאָס עַרְגֶּסטע, אַבער אַז אַ מַענטש האָט שְׂכַל און
ער פֿאַלגט דעם רבֿײַן קען ער דאָך אַזױ שְׂטאַרק
מֶצליח זײַן צו לערנען (עײַן שיחות הַר"ן סימן עו), נישט
קײַן חילוק װאס ער איז און װאספֿאַראַ קאַפּ ער
האָט קען ער שְׂטענדיג עפֿעס לערנען, אַנגעהױבן
מיט חוּמֶשׁ: מֶען קען זיך נישט פֿאַרשטעלן די
גרויסקײַט פּון אַ מַענטש װאס איז זוכה און ער
עפֿנט יעדן טאַג אַ חוּמֶשׁ און ער איז מַעבִּיר סְדֵרָה

צוויי מאל דעם פֿסוק און איינמאל די תּרגום (שְׁלַחן
 עֲרוּךְ, אֹרַח חַיִּים סִימָן רפ"ה, סעיף ג), אַז מֵעַן הֵיבֵט אָן
 פֿון זונטאָג יעדן טאָג לְעֲרֵנען אַבִּיסֶל חוּמֵשׁ רִשׁוּי
 מִיטן תּרְגוּם, וועט מען ביז סוף וואָךְ דוּרְכֵגִיין די
 גאַנצע סְדֵרָה, וואס דאס איז אַ מוֹרָא דִּידְגֵער סְגוּלָה
 אויף יִרְאֵת שְׁמַיִם, דער הייליגער בֶּעלְזֵער רַב רַבִּי
 יִשְׁכָּר דוּב זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ הָאֵת גַּעזֶאגֶט: אַז אַ טָאָג
 וואס מען לערנט חומש מיט רש"י מיטן תּרְגוּם
 וועט מען אין דעם טאָג נִישֵׁט זִינְדִיגן! דאס הייסט
 גִּרְאָבֶע עֲבִירוֹת וועט מען שוין נִישֵׁט טוּן; מִשְׁנִיּוֹת:
 מֵעַן קֵען זִיךְ נִישֵׁט פֿאַרשְׁטֵעֶלן די זְכוּת פֿון אַ
 מֵעֲנִטֵשׁ וואס לערנט איין פֿרַק מִשְׁנִיּוֹת און נאָך אַ
 פֿרַק מִשְׁנִיּוֹת, מִשְׁנִיָּה בֶּאַטְרֵעֶפֶט פּוּנְקֵטְלִיךְ וויפֿיל
 פֿרַנְסִיָּה, אַז אַ מֵעֲנִטֵשׁ זאָגט אַסאָך מִשְׁנִיּוֹת וועט
 אים נִישֵׁט פֿעֶלן קיין געלט, ער וועט האט פֿרַנְסָה
 בְּשִׁפְע; גִּמְרָא: מֵעַן קֵען זִיךְ נִישֵׁט פֿאַרשְׁטֵעֶלן די
 גְרוֹיִסקֵיט פֿון לערנען גִּמְרָא, צִדִּיקִים הָאֲבָן מִרְמֵז
 גַּעווען אויף דעם וואס חז"ל זאָגן (שְׁבֵת קִיג ע"א):
 גִּמְרָא גְמוּר זְמוּרְתָא תְּהֵא; אַז דאס איז אַ לְשׁוֹן פֿון
 פֿאַרשְׁנִידן, דוּרְךְ גִּמְרָא צַעשְׁנִידֵט מֵעַן און מֵעַן
 פֿאַרברענט די קְלִיפּוֹת וואס נעמט אַרום די נְשָׁמָה,
 אַז אַ מֵעֲנִטֵשׁ לְעֲרֵנֵט גִּמְרָא אִין אַ רִיעַ, אַפִּילוּ
 אַז ער פֿאַרשְׁטֵיט נִישֵׁט חֲזָרִיט ער נאָכאַמאל און
 נאָכאַמאל, פֿשוֹט ער זאָגט די ווערטער פֿון די

הייליגע גמרא קען מען זיך נישט פארשטעלן די
שׁכַר צו וואס ער איז זוכה דורכדעם.

פאר א מענטש איז קיינמאל נישט
איינגעפאלן אז ער קען מעביר סדרה זיין [פאר
א דורכשניטליכער מענטש איז פרייטאג כמעט
נישט מעגליך צו מעביר סדרה זיין, איבערהויפט
די לאנגע סדרות אין די ווינטער וואכן ווען ארום
פיר אזיגער איז שוין לעכט צינדן], אבער א
דאנק דעם צדיק איז ער זוכה און ער לערנט יעדן
טאג חומש מיט רש"י מיטן תרגום, ער פארפעלט
נישט קיין וואך פון מעביר סדרה זיין, דארף מען
נישט האבן קיין הכרת הטוב? אז מען לערנט
אזויפיל משניות און גמרא דארף מען נישט האבן
קיין הכרת הטוב? אפילו עס זאל זיך ארויסשטעלן
אז מען פארשטייט גארנישט איז מען דאך אבער
געווארן צוגעבינדן צו די תורה, פארדעם איז דאך
אינגאנצן נישט איינגעפאלן צו עפענען יעדן טאג
דעם משניות און די גמרא, יעצט לאזט מען דאס
נישט אפ, נאכדערצו אז דער אמת ווייסן מיר דאך
אז עס בלייבט נישט ביים נישט פארשטיין, אז
דער אייבערשטער העלפט און מען חזרט אזויפיל
מאל, באקומט מען נאכדעם סיי ווי א גלוסטעניש
צו וועלן פארשטיין אויך, אז מען פאלגט דעם
הייליגן רביין קומט מען נאכדעם אן צו דעם אויך,

אָבער מיר רעדן יעצט פֿאַרדעם, אַז אַ בַּחוּר נְעַמֵּט
א מִסְכָּתָא און ער חזר'ט דאס איבער הונדערט
און איין מָאל, נאכדעם נעמט ער נאך א מִסְכָּתָא
און ער חזר'ט דאס אויך איבער הונדערט און איין
מָאל, אַזוי טוט ער מיט מִסְכָּתָא נאך מִסְכָּתָא,
ווערט ער דאך אינגאנצן צוגעקלעבט צו די תורה,
פֿאַרשטייט זיך אַז ער געדענקט שוין אויך אַן אַ
שיעור מאַמרים פון די הייליגע חכמים, דאס איז
אָבער זיכער אַז דורך די כח פון די הייליגע תורה
העלפט דער באשעפער און מען באקומט אַ נייע
מח, ווייל די לעכטיגקייט פון די תורה ברענגט
צוריק דעם מענטש צום גוטן (מדרש איכה, פתיחתא
סימן ב).

אַזוי אויך איז פֿאַר אַ מענטש קיינמאל נישט
אינגעפאלן מקפיד זיין צו דאווענען שחרית
מנחה מעריב מיט מנין, יעצט האט אים דער רבי
אַזוי מחזק געווען אַז עס גייט אים אין לעבן צו
גיין יעדן טאג אין בית המדרש אריין דאווענען,
ווי נישט כאפט ער ארויס אמן'ס, אמן יהא שמייה
רבה, קדושה, ברכו, דארף מען נישט האבן קיין
הכרת הטוב!?

מיר האבן באקומען פונעם הייליגן רביין
אַזעלכע מתנות, פון איין זייט דעם דרך הלימוד
וואס איז אַזא חסד חנים אַז יעדער פון אונז קען

לֶעֶרְנֵנָּען דִּי הַיִּלְיָגֶע תּוֹרָה, און פֿון אַיִן זײַט מיר זאָלן אָנהײבן שפּירן דעם אַײַבער־שטן, ווייל דער הַיִּלְיָגֶער רַבִּי עֶפֶנְט אונז אויף די אויגן מיר זאָלן זען שטענדיג נאר דעם באַשעפֿער און דער עיקר אַז מיר זאָלן אָנהײבן צו קוקן אויף זיך אַלײן, דער הַיִּלְיָגֶער רַבִּי עֶפֶנְט אויף די אויגן פֿון אַ מענטש אַז זאל זיך גוט באַטראַכטן ווי אַזוי ער זעט אויס, ווי ער האַלט מיט זײַנע אַלע מַדוֹת (לקוטי מוהר״ן חלק ב' סימן 120), אַזוי טראַכט אַ מענטש שטענדיג נאר פֿון אײַך אײַך און נאַכאַמאל אײַך, ער שטופֿט זיך און ער גרויסט זיך, אָבער אַײַנמאל אַז ער קומט צום צדיק זעט ער אַז ער דאַרף נאָך גרויס רחמים אַז ער זאל האַלטן ערגעץ, דער צדיק לערנט אים אויס אַז עס איז נישטא קיין אײַך, אײַך איז נאר דער באַשעפֿער.

ווי באַקאַנט האַט דער הַיִּלְיָגֶער בַּעַל הַתּוֹנָא זכותו יגן עלינו נאָך אין דער יוגנט געלערנט זײַער פֿלײסיג, ער שטאַמט פֿון ליטאַ וואו מען האַט געלערנט מיט גרויס התמדה, ווען ער איז אַבִּיסל עלטער געווארן האַט ער געוואלט פֿאַרן צו אַ רבֿײן, האַט ער געהאַט פֿאַר זיך צוויי ברירות, אַדער ער זאל גיין צום ווילנער גאַון, דאַרטן האַט ער געהערט איז דער עיקר נאר לערנען תּוֹרָה, אַדער צום מעזריטשן מגיד, דאַרטן האַט ער

געהערט איז דער עיקר נאר תפלה, ער איז מגלה דעם באשעפער, האט ער ביי זיך געהאט א ספק וואו ער זאל ענדערש פארן, ביז ער האט געטראכט ביי זיך אז לערנען האט ער זיך שוין ווארשיינליך אויסגעלערנט, ער קען שוין אויך אביסל לערנען, אבער תפלה ארויסצוזען דעם אייבערשטן דא פון די וועלט דאס ווייסט ער נאכנישט פונקטליך ווי אזוי דאס ארבעט, האט ער באשלאסן אז ער וועט פארן צום גרויסן מגיד פון מעזריטש, איינמאל אז ער איז אהין אנגעקומען איז ער שוין ווי פארשטענדליך געבליבן דארטן, און ער איז אויפגעוואקסן וואס ער איז אויפגעוואקסן.

יעצט אז דער באשעפער האט אונז געהאלפן און מיר ווייסן פון אזא רביין פארוואס זאלן מיר דאס נישט אויסנוצן? אנגעהויבן מיט דעם וואס דער הייליגער רבי האט געבעטן אז מען זאל רעדן צום באשעפער, מיט די מתנה אליין קען מען זיך שוין גענוג און נאך מחיה זיין א גאנץ לעבן, ווערט אבער א מענטש צעבראכן און טענה'ט "איך האב געבעטן און איך בין נישט געהאלפן געווארן", דאס איז אבער בכלל נישט ריכטיג, א מענטש דארף נאר אנהייבן קוקן אויף די סאך גוטס וואס דער באשעפער האט געטון מיט אים וועט ער שוין נישט רעדן אזוי, אז מען טראכט

נאר אביסל אריין ווי אזוי מען איז אנגעקומען ביז ווי מען שטייט היינט, וואס מען האט זיך קיינמאל נישט פארגעשטעלט אז מען וועט אנקומען צו דעם, דעמאלטס וועט מען שוין נישט אזוי רעדן, א מענטש דארף אכטונג געבן וואס ער רעדט, מען טאר נישט זאגן איך בין נישט געהאלפן געווארן, דער אייבערשטער זאל אפהיטן אז מען רעדט אזוי וואלט פדאי געווען אז מען זאל ווערן א וואלאנטור פאר ביקור חולים, זיך מתנדב זיין ארומצוגיין אין די שפיטעלער באזוכן קראנקע, דאן וועט מען שוין נישט איינמאל זען די גרויסע חסדים וואס דער אייבערשטער טוט מיטן מענטש, מען וועט זיך שוין גארנישט באקלאגן נאר דאנקן און לויבן דעם אייבערשטן אז ברוך השם מען איז געזונט.

אגב, אז מען גייט באזוכן קראנקע דארף מען אויך וויסן ווי אזוי צו רעדן, א ירושלימער איד האט זיך אמאל באקלאגט צו מיר, אז ער איז געגאנגען ביקור חולים און ער האט זיך אוועקגעזעצט נעבן א חולה, אויך א ירושלימער, וואס האט זיך געריסן פאר יסורים און געקרעכט, און אים אנגעהויבן מחזק זיין און געזאגט אז ער זאל מיט די יסורים אפקומען אלע עבירות, אזוי האט ער גערעדט מיט אים פארשידענע ווערטער

פון חיזוק און גרויסקייט פון יסורים, פּלוּצְלִינג רופט זיך דער קראנקער אָן: איך וואלט זיך מיט דיר געטוישט, דו זאלסט דא ליגן קרעכצן און שרייען פאר ווייטאג און איך וועל דיר קומען מחזק זיין, איך קען בעסער און שענער רעדן פון דיר! דער איד איז געווארן אויס מענטש, ער האט זיך פאר מיר אויסגערעדט, אזא קללה צו באקומען פארן שֹכֵר פון די גרויסע מצוה פון גיין ביקור חולים? האב איך אים צום ערשט בארואיגט אז עס מיינט נישט גארנישט, פון פול יסורים קען מען זיך פאררעדן, נאכדעם האב איך אים אבער מסביר געווען, אז אפילו ווען מען טוט ביקור חולים דארף מען אכטונג געבן וואס און ווי אזוי מען רעדט, ווען יענער רייסט זיך פאר יסורים קען מען אים נישט גיין זאגן אז דאס איז פפֿרת עונות, דאס איז אזוי ווי מען גיסט זאלץ אויף די אפּענע וואונדן, ביקור חולים איז אז מען דערציילט יענעם עפעס א מעשה פון די זון מיט די לבנה נישט קיין חילוק פונקטליך וואס, דער עיקר אז ער זאל נישט טראכטן אביסל פון די שרעקליכע שמערצן און יסורים וואס ער האט, דאס הייסט ביקור חולים, נישט גיין יעצט זאגן וואס ער קומט אלץ אפ מיט דעם, אַוּדַאי וועט ער דיר נאכדעם זאגן אז ער וואלט זיך געטוישט, און ער וואלט גערעדט שענערע דיבורים.

הַכֶּרֶת הַטוֹב אִיז דִּי הֶעֱכֶסְטֵע זאך, אַ מְעַנְבֵּשׁ
דאַרף שְׁטענדיג אײנזען דִּי גוטס וואס דער
באַשעפער געבט אים און מִכִּיר טוֹבָה זײן דערפֿאַר,
הײבן הײבט זיך עס אָן אײן שְׁטוּב, אַז מֵעַן האט
זוכה געווען און חֲתוּנָה געהאט דאַרף מֵעַן דִּי
עֲרֻשְׁטֵע זאך האבן הַכֶּרֶת הַטוֹב, זען דִּי גוטס וואס
דער אײבערשטער האט געטון, און שְׁטענדיג
טֵרעפֿן נאַר דִּי מַעֲלוֹת און דאָס גוטס וואס דִּי
ווייב/מאַן פֿאַרמאַגט און נישט דִּי שְׁלֵעכְטֵס,
לײדער פֿאַרגעסט מֵעַן זײער שְׁנַעל ווי אַזוי מֵעַן
האט אויסגעזען פֿאַר מֵעַן האט חֲתוּנָה געהאט,
ווען מֵעַן אִיז געווען אַלײן און נאַר אַרויסגעקוקט
ווען עס וועט שוין קומען דער גְּלִיקְלִיכער
טאָג און מֵעַן וועט חֲתוּנָה האבן, יעצט אַז דער
אײבערשטער האט געהאַלפֿן דער גְּרוֹיסער טאָג
אִיז שוין אָנגעקומען, מֵעַן האט געטראפֿן דעם
באַשערטן און חֲתוּנָה געהאט, דאַרף מֵעַן זײער
דאַנקבאַר זײן דעם באַשעפער און זיך שְׁטענדיג
מִכִּבֵּד זײן, טֵרעפֿן נאַר דאָס גוטס אײנער
בײם אַנדערן, האבן אַבִּיסֵל הַכֶּרֶת הַטוֹב צום
באַשעפער, אָבער אַז מֵעַן האט נישט קײן שְׁכַל
און מֵעַן רַעֲדֵט זיך נאַר אָפּ, מֵעַן דִּרײט צוריק
דעם זײגער און מֵעַן שְׁרײט אַז עס אִיז בַּעֲסֵער
געווען פֿאַרדעם, פֿאַרוואס האט אויסגעפֿעלט דִּי
צָרָה פֿון חֲתוּנָה האבן, וואס געשעט דעמאַלטס,

דער אייבערשטער זאל אָפּהיטן מען געבט פון הימל צו קאסטן וואס מיינט שווערעקייטן און עס הייבט זיך טאקע אָן פּראַבלעמען אין שלום בֵּית, די זעלבע זאך איז מיט קינדער, אַז מען האט הַפֶּרֶת הַטוֹב צום בורא פֿל עולמים מען דאָנקט און מען לויבט נאר, העלפט דער אייבערשטער מער און מער, חלילה פֿאַרקערט איז פֿאַרקערט רחמנא ליצלן.

אַ מענטש דאַרף שטענדיג קוקן אויף די חסדים וואס דער אייבערשטער טוט מיט אים, דאס מיינט הַפֶּרֶת הַטוֹב מען אָנערקענט דאס גוטס וואס דער אייבערשטער טוט, מען ווייסט אַז וואס דער באַשעפֿער טוט איז אַלץ מיט גרויס חסד, ווי דער הייליגער רבי נתן האט זיך אויסגעדרוקט נאנט צו זיין הסתלקות, עס האט אים דאן געריסן פֿאַר יסורים פון די חולי מעים וואס ער האט געליטן, און עס איז אַריינגעקומען דעם הייליגן רבינ'ס טאכטער אַדל און געפֿרעגט: רבי נתן וואס מאַכט איר? וואס גייט פֿאַר מיט איר? האט ער געזאָגט: עס איז מיט גרויס חסד! אַ איד דאַרף וויסן שטענדיג אַז וואס דער באַשעפֿער טוט איז מיט גרויס חסד.

דערפֿאַר יעצט אין די שוּבבֵּים טעג איז די פֿאַסיגסטע צייט דאס זיך פֿאַרצוּנעמען, אַרבעטן

אויף זיך די פֿערציג טעג צו האָבן סבֿלנות און זיך אַראַפֿבייגן, אַז מען בייגט זיך אַביסל אַראַפֿ אַפֿילו ווען מען האט שווערעקייטן, העלפֿט דער באַשעפֿער און מען הייבט אָן זען די פֿולע חסדים וואס דער באַשעפֿער טוט.

מען זאָגט נאָך אַ טייטש פֿון הייליגן רבי מאַיר'ל פֿון פֿרעמישלאַן זכותו יגן עלינו: כִּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב (במדבר ז, כ), אַז אַ איד געבט זיך איין בייג איז דאָס שוין ווערד צען גילדן. האב איך צוגעזאָגט דעם סוף פֿון פֿסוק: מְלֶאָה קִטְרֹת, נִשְׁט נָאר צען גילדן וועסטוּ האָבן נאָר דו וועסט ווערן אַ גרויסער עוֹשֶׁר, ווי די גמרא זאָגט (יומא כו, ע"א) אַז קִטְרֹת מֵאֲכֹט רִיך. אַז מען בייגט זיך איין דעם קאפֿ און מען ענטפֿערט נישט אַפֿילו ווען יענער פֿאַרשעמט, פֿאַרדינט מען שוין צען גילדן, אָבער עס בלייבט נישט שטיין ביי צען גילדן נאָר נאָכדעם ווערט מען פֿון די צען גילדן זייער רייך, מען באַקומט אַ וואונדערליכער עשירות.

מען האט מיך געפֿרעגט פֿון ווי קומט דאָס אַז מען איז מְכַבֵּד אַ רביין מיט סנְדְקאות מער ווי ביי איין קינד, עס שטייט דאָך אין שְׁלֶחַן עָרוֹךְ (יורה דעה סימן רסה, סעיף יא בַּהֲגָה): מען זאל נישט געבן פֿאַר דעם זעלבן מענטש צוויי מאל צו זיין סנְדְק, אַ סנְדְק איז ווי אַ כֶּהֱן וואס איז מְקַטֵּיר קִטְרֹת אויפֿן

מִזְבַּח, בֵּי דֵי קִטְרֵת הָאֵט מְעַן יַעֲדֵן מְאֵל גְּעֻגֶעבֵן אַ
 גְּעֻלְעגְנֵהייט פֿאַר אַן אַנְדֶּערֶן כֹּהֵן (עײַן יוֹמָא שָׁם), אויב
 אַזוי פֿאַרוואָס פֿאַר אַ רַבִּי'ן גֶעבֶט מְעַן יֵא סַנְדְקָאוֹת
 בֵּי אֵלֶע קִינְדֶּער? נָאָר בֵּי אַ גְּעווענְטְלִיכֵן מְעַנְטֵשׁ
 אַיינמָאל אַז עַר אִיז גְּעוואָרֵן אַן עוֹשֶׁר הָאֵלֵט עַר
 זיך מִיט דֵי עֲשִׁירוֹת, צו וואָס פֿעֲלֵט אויס מְעַן
 זאַל דָּעם זַעלְבֵן מְעַנְטֵשׁ נֶאכְאָמָאל מְכַבֵּד זײַן מִיט
 סַנְדְקָאוֹת, עִנְדֶּערֶשׁ זַאל מְעַן גֶעבֵן אַ גְּעֻלְעגְנֵהייט
 פֿאַר נָאָך אַ אִיד, אָבֶער בֵּי אַ רַבִּי אַ צִדִּיק וויפֿיל
 גֶעלֵט מְעַן זַאל אִים נָאָר גִישֵׁט גֶעבֵן צוֹטִיילֵט עַר
 דָּאס גִלִּיך פֿאַר נָאָך אַרְעִמְעִלייט, דֶּעריבֶּער הָאֵלֵט
 מְעַן אִים אִין אִיין מְכַבֵּד זײַן, ווייל וויפֿיל עֲשִׁירוֹת
 עַר וועט נָאָר בַּאקוֹמֶען וועט עַר אֵלֶעס מִשְׁפִּיעַ
 זײַן פֿאַר אַנְדֶּערֶע נויט-בַּאדֶּרפֿטיגֶע.

דער גְּרוֹיסער גאַוֹן רַבִּי חַיִּים קִנִּיעֶבְסְקִי [זֶכֶר
 צִדִּיק וְקָדוֹשׁ לְבִרְכָה] הָאֵט דֶּעֲרַצִּיילֵט, אַז מְעַן
 הָאֵט אַמָּאל גֶעפֿרֶעגֶט זײַן טאַטֵן דער סְטִיפֿלֶער
 גאַוֹן זְכוֹתוֹ יִגֵן עֲלֵינוּ, וויבַּאַלד מְעַן הָאֵט אִים
 אַלץ מְכַבֵּד גְּעווען מִיט סַנְדְקָאוֹת, אויב אַזוי וואו
 אִיז זײַן עֲשִׁירוֹת? ווי בַּאקאַנט אִיז עַר גְּעווען אַ
 גְּרוֹיסער אַרִימָאן, עַר הָאֵט קוִים גֶעהאַט אַ קִלִּיין
 דִּירְהִלֶּע, זײַן עֶסֶן אִיז בַּאשְׁטאַנֶען פֿון שְׁוואַרץ
 בְּרוִיט מִיט אַ קאַווע, הָאֵט עַר גֶעזאַגֶט - ווייזֶנדיג

מיט די הענט אויף זיינע ספרים וואס ער האט
אלץ ארויסגעגעבן - "אָט דאָס איז דער עשירות".

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל
זוכה זיין גוט אויסצונוצן די שובביים טעג, און
געדענקן אז איין בייג איז שוין ווערד צען גילדן,
אז מען האט דיר פארשעמט אין שטוב ענטפער
נישט צוריק, לאז אפ בלייב שטיל און מיט דעם
איז אלעס געענדיגט, אויסערדעם וועסטו נאך
ווערן א גרויסער עושר, דער בורא כל עולמים
זאל העלפן מיר זאלן זוכה זיין קומען צו דעם.

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם

הספר הקדוש הזה נרפס

לזכות
נפתלי הירצקא
בן רחל גיטל לאה נ"י

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבו לטובה,
ויתברך מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא, ולזיווג הגון
בקרוב ולהצלחה בכל העניינים, אמן בן יהירצון.